

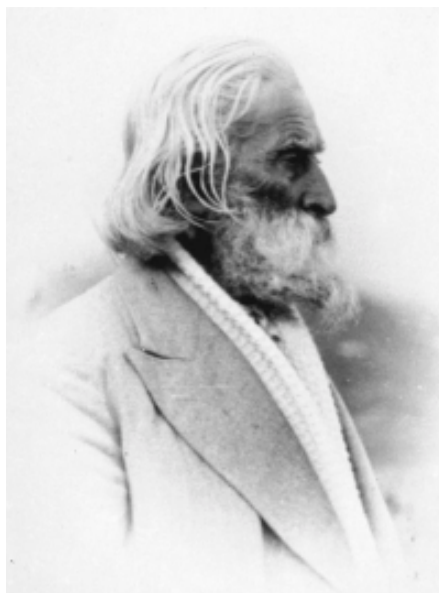
За 140-та годишнина - 1 година по-късно...

Учителят Петър Дънов - история и култура

Има много основания, за да наречем отминалата 2004 г. година на Учителя Петър Дънов. Преди всичко, защото се изпълниха 140 години от рождението му. Обаче по някакво странно съвпадение или пък съвсем закономерно значимите дати от неговия живот са в години, завършващи с числото 4. Така че през 2004-та се отбелязаха и още няколко кръгли годишнини – 60 години от земната му кончина, 90 години от първата му публична проповед в София, 70 години от създаването на едно от най-значимите му произведения – танца за физическо и психично хармонизиране „Паневритмия“. Явно става дума за твърде дълги периоди както от историята, така и от културата на България. Често съвсем незабелязано, дори изненадващо откриваме, че историята е станала култура, т.е. нещо, което досега е било само исторично, започва настоячиво да се случва навсякъде в битието ни тук и сега. Например, както се е случило с историческия Христос, апостолите и евангелистите – в съвременния свят едва ли има сфера на практическа и психична дейност, която по някакъв начин да не е християнизирана. Несъмнено днес и българите по някакъв начин усещат, че в културата на битието им все по-често се случват неща от учението на П. Дънов.

Когато историята става култура, първо умира предразсъдъците, въобще – онези културни и социални модели, в които настоящият живот се проявява все по-рядко и все по-трудно. Такива са например представите на християнската църква за сектантството. Учението на П. Дънов несъмнено е самобитно българско християнство. Във всички негови идейни внушения, духовни методи и практики за себerealизация е проектирана народопсихологичната склонност на българите да преживяват Христос в непосредствения живот на природата и в тъканта на собствените си мисли, чувства и пос-

тъпки. Затова някои наричат П. Дънов Учител на езотеричното християнство, т.е. на онова християнство, което се случва не в църковните ритуали, а само в най-съкровените движения на човешкото съзнание. Дядо Славейков твърдеше, че българите са народ от езичници, а д-р Кръстьо Кръстев обвиняваше българската интелигенция в антисоциалност. В учението на П. Дънов българите обичат Христос в живота на природата и оттам черпят морални импулси за своя обществен живот. Днешното българско поко-

ление не е склонно да противопоставя остарелия модел «православна църква – дъновизъм». И двете са явления на българската християнска култура. Първото е предпочело да се институционизира и да влияе на социалният организъм отвън. Второто предпочита вътрешните пространства на индивидуалните човешки съзнания, които се проектират навън към духовно братство или комунален стопански живот. Явно самата българска наро-

доспсихология е раздвоена и тъкмо в осмислянето на християнската ни култура се таи зародишът на бъдещата ни целокупност.

През 2004 г. отбелязахме няколко кръгли годишнини, на пръв поглед свързани само с историческото битие на Учителя П. Дънов (1864-1944). Под историческия пласт обаче не е трудно да се открият силни културологични движения през три-четири поколения, пряко или косвено повлияни от могъщата му индивидуалност. Дейността на П. Дънов започва със създаването на „Общество за повдигане религиозния дух на българският народ“ и с публикуването на книгата му „Науката и възпитанието“. Това е периодът 1884-1899 г., когато високите народоосвободителни идеали се обезценяват или от политическата корупция, или от буржоазния прагматизъм. Затова първото поколение от съмишленици на П. Дънов излиза пряко от възрожденската идея, но вместо да се разочарова от националния упадък, избира духовния стремеж и езотеричните християнски търсения. Съратници на Учителя Дънов стават д-р Георги Миркович, Анастасия д-р Железкова, Димитър Голов, Михалки Георгиев и др. Г. Миркович е съученик на Драган Цанков и Сава Филаретов от Киевската семинария, лидер на униатското движение за българска църковна независимост, каторжник в Диарбекир, но след Освобождението, вместо политическа кариера, избира пътя на езотеричното християнство и започва да издава в родния си град Сливен списание „Нова светлина“ и „Виделина“. Анастасия д-р Железкова е сестра на именития революционер Атанас Узунов, една от лидерите на варненското женско културно-просветно дружество „Майка“, преводач от френски на художествена и теософска литература. Котленецът Д. Голов завършва католическо богословие в Рим;

продължава на стр. 2

Учителят Петър Дънов - история и култура

от стр. 1

в неговото списание „Летописи“, редактирано от Константин Величков, публикуват през първото десетилетие на ХХ в. такива литературни творци като И. Вазов, А. Страшимиров, Ц. Церковски, М. Балабанов и др. На пръв поглед странно е присъствието на сатирик като Михалаки Георгиев сред първите последователи на Учителя П. Дънов, но някои негови произведения, като „Бае Митар пророкът“ например, носят явни прозрения за християнската народопсихология на българите.

Възрожденското поколение около Учителя П. Дънов си отива с края на Първата световна война. Заменя го следосвобожденско поколение от български интелегенти, родени около началото на ХХ век. Това са предимно млади хора с педагогическо образование, но има и много прависти, медици, дори военни. Самобитното българско християнско учение напуска салоните на неделните проповеди и постепенно става светоглед, етична норма и морал за много българи. Нарича се Бяло Братство – по аналогия на братството от ангели, архангели и други свръхсетивни същества до серафими, които според християнската традиция са по-големите братя на човечеството. През първото следвоенно десетилетие в различни градове и села на страната се създават няколко стопански комуни, съвременни проекции на древните християнски общини. Много преди социалните експерименти на социалисти и комунисти български селяни и интелегенти създават първите модели на братска стопанска организация, непосредствено внушена от идеите на Учителя Дънов.

В периода 1922-27 г. дейността на неговите последователи изцяло се съсредоточава в малкото селище „Изгрев“, недалеч от София (днес ЖК „Изгрев“). В продължение на почти 40 години за първи път в българската история хиляди хора и техните семейства съжителстват на всички нива на обществени отношения. Така П. Дънов създава един съвършен модел на троен социален организъм – духовен, правен и стопански. Изменен център и на трите негови сфери е Христос, проявен в духовното като нова култура на съзнанието, в правовото – като християнска етика на братска взаимопомощ, в стопанското – като свещено и справедливо преживяване на природните богатства и дарове. Тройният социален организъм на селището „Изгрев“ става среда и източ-

ник на много импулси в българския културен живот. Иван Вазов, Стоян Михайловски и Константин Величков посещават някои неделни проповеди на Учителя П. Дънов. По свидетелство на съвременници Вазов нарекъл последователите му „добри хора“, а Величков го характеризирал като „човек с характер и достойнство“. Твърди се, че няколко пъти тайно посетил „Изгрев“ именитият писател и изкуствовед Николай Райнов, макар че в много от произведенията му личат внушения от източни езотерични учения. Спътницата на Пенчо Славейков поетесата Мара Белчева редовно посещава беседите на Учителя П. Дънов, публикува стихотворения в органа на Бяло Братство списание „Житно зърно“, а последните й лирични произведения съвсем явно са повлияни от неговото учение. Под неговото вдъхновение е почти цялото творчество на именития белетрист и есеист Георги Томалевски. На „Изгрев“ Учителя Дънов създава и своите малки музикални произведения, които нарича упражнения за тониране. Те звучат мелодично и възвисяващо, понякога разтърсват с космична тъга. Много забележителни музиканти от онова време черпят вдъхновение от тях. Знаменитата оперна актриса Цветана-Лиляна Табакова създава оригинално ръководство по пеене, изцяло основано на законите и принципите в учението на П. Дънов. Своеобразна кулминация в културните импулси на „Изгрев“ е създаването на масштабния танц „Паневритмия“. Съчетавайки мелодия, поетичен текст и пластични движения, Паневритмията на Учителя П. Дънов е предназначена да хармонизира психичните функции на съвременния човек, да организира и центрира съзнанието му около едно естествено и природно преживяване на християнските морални импулси. Тъй както в нашето настояще историчното става култура, така в танца на Паневритмията природното става морал. От „Изгрев“ тръгват и първите опити върху астрологията като наука. Тук Влад Пашов, Иван Антонов, Николай Дойнов и Методий Константинов написват първите оригинални български ръководства по астрологията.

Поколение от „Изгрев“ си отива постепенно и сякаш незабелязано. Това е времето, когато в тоталитарната идеология на комунистическия режим България започва т.нар. априлска линия. Третото поколение, което идва да го замени, в голямата си част е пред-

ставено от деца на последователи на Учителя П. Дънов. Повечето дори не са го виждали, но за тях вегетарианството, ежедневните музикални упражнения, планинските екскурзии, безкористното братство и сестринство органично присъстват в културата на бита. Децата от „Изгрев“ вече са пръснати по всички селища на България, обитават всички социални прослойки и неусетно внасят в тях своя светоглед, етика и морал. Учението на П. Дънов става обект на университетски дисертации и научни анализи. В педагогическия труд на Тамара Загорова от 1999 г. мисията на Учителя се разглежда като идентична със смисъла и функциите на културата. Днес няколко научни работници от ВИФ проучват физическия и психологичен ефект на Паневритмията и правят опити за въвеждането ѝ като свободно-избираем предмет в училищата. Хиляди българи четат и прилагат рецептите от „Здраве и болест“ – книга с принципи и правила за физическо и психично здраве, изложени в учението на П. Дънов. Идейна сила на това учение повлиява и някои произведения на съвременната българска литература – Учителя се появява като перосонаж в белетристиката на Владимир Зарев (романа „Битието“) и Ангел Г. Ангелов (романа „Сутрешни залези“), в поезията на Иван Гранитски, в картините на Васил Иванов, Лили Димкова и др. Дори в масштабните спектакли на Нешка Робева могат да се открият индиректни внушения от неговата философия.

Днес, 141 години след рождението си и 61 години след земната си кончина, Учителят П. Дънов и неговото самобитно българско християнско учение органично пронизват живота на съвременната българска култура. Макар и не толкова явно, навсякъде и във всичко се случват неговите идеи, методи и морални внушения. Днес сме свидетели как историческият П. Дънов постепенно става реален феномен на днешната ни култура и като жив Учител и наставник присъства в почти всичките ѝ слоеве на проявление – от бита и стопанството до философията и религията. Историята става култура само когато е дълбоко съответна на народопсихологията. Учението на П. Дънов апелира към съкровените добродетели на българина и преди всичко към самобитната му дарба да преживява Христос в красотата на природата и дълбоко в тъканта на моралното си съзнание.

**Димитър Калев,
Варна**

Там далече

„Там далече зная чуден край, слънце, цветя и плодове, блика извор, райска градина е!“

Наистина Коста Рика е страна като райска градина, с богата и екзотична природа, изобилие от плодове, планини, реки, вулкани, много и паркове и резервати...

Намира се в централна Америка и е разположена между двата океана Атлантическия и Тихия. По крайбрежията и се намират възшебни плажове с палми, синьо небе и вода загрята от мощното слънце. Бях дълбоко впечатлена! Мислех си: „Какви красоти е създал Бог, какво изобилие на форми, цветове, живот. А какво ли има още в безкрайните светове на Вселената!“

Но най-голямото богатство на Коста Рика са хората й, защото имат нещо, което ги отличава от европейците – това е тяхната изключителна непосредственост и искреност. Мили, гостоприемни и естествени хора, без тази формална учтивост; сърдечни и весели, както би трябвало да са Божиите деца в райската градина.

- А какво правех аз там ли?

Бяхме поканени с Даниел Каргом от наши приятели и почитатели на Паневритмията и Музиката на Учителя. Като че „ненадейно“ или „случайно“ беше дошла тази покана, но Господ отправяше стъпките пред нас. Възнуващо е да отидеш на другият край на света и да видиш 60-70 души в бели дрехи да играят Паневритмия с такъв ентузиазъм! Сълзи се стичаха от очите ми и си мислех, че докато ние тук сме се оставили да тънем във дребни разправии за „подробности“ (които всъщност никой не знае как са), Бог си върши работата и Паневритмията

шества по света. Да! Интересът и любовта към Паневритмията е изключителен, а влиянието на новата музика е потресаващо. Те наистина се явяват като ключ, който отключва стремежите на душата към възвишеното и спомените й за нейната Родина.

Програмата ни там беше интен-

зивна и включваше концерти, лекции, срещи, разговори, посещения... Няма да стигне мястото да разкажа в подробности но в тези седемнайсет дена ние се почувствахме едно с приятелите, обгърнати от взаимна братска любов. Имаше демонстрации на Паневритмията в училища, посещения на катедрали (където звучеше музиката на Учителя и хората плачеха), разговори и лекции за идеите на Бялото Братство, изучаване на песни, посещения на домове за възрастни, пътувания из страната, запознанства с интересни духовни общества, неизброими концерти до последната минута преди тръгване. И времето хвърчеше тъй бързо, че когато се озовахме в София, спомените ни изглеждаха като приказка. Тези мили хора ни стоплиха сърцата. Групата „Паневритмия“ във Сан Хосе (столицата на Коста Рика) е създадена благодарение на изключител-

ната дейност на сестра Ардела от Калифорния. Тя е разпространила Паневритмията почти в цяла Америка – САЩ, Канада, Бразилия, Коста Рика както и в Австралия и някои страни от Европа. Много от приятелите от чужбина, видели на снимки и видео голямата Паневритмия на Рила в три кръга, пожелават да дойдат в България и да участват в нея. Но аз се питам, малко със страх: „Дали сме достатъчно готови да приемем тези души пропътували хиляди километри за да бъдат

десет дена на Рила. Дали сме достатъчно отговорни за тази си роля и задача?“ Те идват с мечтата за нещо специално, свято, чисто, за срещи с духовни братя и сестри, идват като на поклонение в свети места. Очакват да видят в нас примера и реализацията на словото, да им го покажем на живо, да почувстват тази нова любов която идва да залее света. Дали се замисляме за важ-

ността на всичко, което става на Рила и в Братството. Можем ли да направим едно усилие да възстановим вътрешната хармония между нас, да въдворим заедно ред и добра организация на живота ни на Рила, свещено отношение към Паневритмията и нейното изпълнение? Ако ние не можем, кой по света ще може!? Ще оставим ли първите да станат последни, а последните – първи? Ние се къпем в богатството на Словото и Музиката. Нека нашата благодарност за всички тези привилегии се изрази в това да дадем възможност и на душите от целия свят, които ще дойдат тук да почерпят от Божествените енергии на Рила, да се докоснат чрез нас до Музиката и Словото и да преживеят неземни мигове, които ще бъдат като свещици в техния нов Път.

*Июана Стратева,
София*

Хей, лято, здравей!

Градът под тепетата стана при-тегателен център за много деца на първия Национален фестивал на детското творчество „Пловдив пее, свири и танцува“.

На 11 и 12 юни замисленият от дълго време от Братската общност в града, детски фестивал стана реалност.

И на фестивал като на фестивал...с много настроение, усмивки и закачки се събраха над четиридесет деца от различни краища на страната – Варна, Видин, Стара Загора, Клисурса, Карнобат, Пазарджик, Стамболийски, Пловдив. И както се казва в такива случаи, залата стана тясна, в нея едва се побраха участници и зрители, трябва да споменем, че освен от различни градове, децата бяха и на различна възраст – от най-младият участник, Марио Минчев от Стара Загора, който беше едва на 7 г., до тинейджърите от най-многобройната група от Карнобат. А пък сред зрителите имаше и 8-9 месечни малчугани. Не можем да пропуснем и родителското присъствие, както и това, че срещата беше уважена и от представители на училищните настоятелства.

И нищо, че това бяха деца, на сцената те се държаха като истински артисти. Отличиха се индивидуалните музикални изпълнения на Кремена Желязкова – цигулка и Ния Бонева – пиано, от Варна, Даниела Делкинова – пиано, от Пловдив, Дарио Табаков – кларинет, от Пловдив, Марио Минчев и Лора Петрова – цигулка, от Стара Загора, вокално дуо „Братя Григорови“ от Пловдив. Те изпълниха авторски и собствени творби, цигуларите бяха придружавани от собствените си корепетитори, точно така, както се прави на сериозните музикални конкурси.

Голямата и много приятна изненада на срещата поднесе танцовата група от 18 деца „Слънчеви лъчи“ от гр. Карнобат с ръководител Слав Славов. Те изиграха „Слънчеви лъчи“ от Паневритмията, а вокалната група от същия град „Пролетни цветя“ изпълни песни от Учителя – „Ходи, ходи“, „Сила жива“, „Малкият планински извор“ и др. С невероятните си гласове Елина Серафимова от Видин и Кати Китинова от Пловдив пресъздадоха красотата на народните ни песни.

Освен музика, имаше и поезия

– прозвучаха авторските стихове на Мирела Кънчева от Клисурса, Иванка Танева и Миглена Атанасова от Карнобат.

Залата беше украсена от Етнографския клуб в гр. Стамболийски, ръководител Йорданка Хаджийска, с кукли, облечени в народни носии от различни фолклорни области в страната. Носиите бяха изработени от естествени природни материали. А детският клуб „Дъга“ с ръководител Зоя Симеонова при читалище „Пробуда“ от гр. Пазарджик зарадва присъстващите с богатата палитра на своите рисунки.

Програмата беше разнообразявана с много занимателни игри, викторини, мисли и разказчета. Организаторите на фестивала и най-ве-

помечтахме за нови срещи, за предстоящата лятна ваканция, и без разлика във възрастта ни се поиска да извикаме с цяло гърло: „Хей, лято, здравей!“ И ако имашме хвърчило, щяхме да го пуснем високо над града, но такова нямашме. Вместо това изпратихме по една светла мисъл в пространството за приятелство, хармония и мир на земята.

*Братската общност,
Пловдив*

Сън или реалност

Мирела Кънчева

В съня ми всяка вечер става луда надпревара.
Да играя в съня обичам,
както и да тичам.
С коси развени често пея,
Танцувам и се смея.
В чисти езерни води бленувам,
Да се измия и да плувам.
Често с трудности се боря,
Не обичам аз да споря.

Илюзорен свят е този
сънен рай.
В него слънцето докосвам с ръце,
А луната – със нозе.

Мирела Кънчева е в 7 клас, живее и учи в Клисурса, зодия Козирог. Обича да танцува, да играе Паневритмия, да мечтае, да има добри и искрени приятели. Обича природата и пътешествията.

На Детския фестивал беше с учителката си по Паневритмия, Светла Панайотова.

Важно за лятната духовна школа на Рила

На общото събрание на Мадара, проведено се на 22 май 2005г., се избра ръководство в състав: Ангел Ашминов - гр. Петрич за ръководител, Николай Конакчиев - от гр. В. Търново за заместник ръководител, Николай Тотев - гр. Габрово за домакин, Йордан от В. Търново и А. Атанасов гр. Шумен. Представен бе актуализираният правилник на ЛДШ на Рила, приет на Общото събрание на 10 април 2005г. Откриването на ЛДШ ще стане на 1 август и ще се закрие на 23 август. Участието става чрез предварителна подготовка и заявка по групи. Групите на свое организационно събрание се запознават с правилника и кодекса на ЛДШ, поемат ангажименти за дежурства, съдействат за добрата екипировка и подготовка на своите членове. Групите избират отговорник, който изготвя списък на участниците в ЛДШ, предава списъка на ръководителя на лагера. Отговорникът на всяка група участва в заседанията на общото събрание и осъществява постоянна връзка с ръководителя на лагера. Групите предварително събират средства за изграждането на лагера. За информация може да се обръщате към ръководителите на групи по братства.

За работната група в братския център в Арбанаси

„Единство и множество“ – това са две идеи, които аз свързвам, защото според мен единство има само в БОГА и множество има също само в БОГА. Когато единството иска да прояви своята сила, то се проявява в множеството. И когато множеството иска да прояви своето сцепление, или връзка, която съществува между него, то се проявява в единството, за да покаже, че източникът на всички същества е един и същ.

Приятелите, които сформираха работна група в Братския център в Арбанаси на 4 и 5 юни 2005 могат с удовлетворение да кажат, че работата и общуването в тези два дни са били една

реализация на тези две идеи, които ни завещава Учителя. Благодарение на множеството, което се събра от братя и сестри от градовете Пловдив, Шумен, Габрово, София и Велико

Търново и в неговото единство името на БОГА, се извърши работата, която положи основата за по-нататъшния градеж. Почти изцяло е разчистен и заравнен двора, за да започне изграждането на навес и лятна кухня. Сестрите направиха китна градина. Много приятели помагаша, за да се издигне по-скоро каменната ограда и да се постави порта.

Най-важното при тези работни срещи на приятели от много братства е общуването между нас, обмяната на положителна енергия, която се увеличава десеторно и помага навън. Работата, която свършваме е много, но приятелите после споделят, че умората е доста по-малко от зряда, който получава всеки от нас. Това е напълно реализация на закона за „Единството и множеството“. Единството проявява сила чрез множеството, а множеството се проявява в единството. Така, работейки в Арбанаси, ние се стараем да мислим, чувстваме и постъпваме както ни завещава Учителя.

Работата в Братския център ще продължава още дълго. Приятели, които искат да се включат да започват по всяко време. Със сигурност работата за БОГА ще ни изкачи на още едно стъпало по пътя на ученичеството, а всеки е дошъл на Земята да стане ученик.

**Таня Конакчиева,
Велико Търново**

Вещите, до които се е докосвал животът на Учителя

Мнозина приятели от Братството споделят идеята за възстановяване стаята и приемната на Учителя в онзи автентичен вид, каквито са били на Изгрева в София. Има такива, които възразяват, че Учителят никога не е имал отношение към вещите, но вярно ли е това? Съществуват мемоари на съвременници, според които непосредствено след 9 септември 1944 г. Учителят е отишъл с няколко приятели на ул. „Опълченска“ 166, за да прибере вещите си. През 1926 г. той лично ръководил опаковането на нещата от съборната вила във Велико Търново и пренасянето им в София. Явно въпросът за вещите в обкръжението на Учителя е много по-многопланов, отколкото изглежда на пръв поглед, и всеки трябва

да си даде сметка какво е неговото отношение към него.

Засега са налице достатъчно документални материали, по които би могъл да се възстанови автентичния вид на стаята. В книгата „Изгрева на Бялото Братство“, том 11, стр. 368-369, са публикувани четири нейни фотографии. Несъмнено по-възрастните братя и сестри, живели около Учителя, са имали свещено отношение към тази стая и затова след неговото заминаване от този свят са я преместили в града. По време на комунистическия режим следващите поколения са разпилили някои вещи, без да се чувстват отговорни за това. Засега в София се съхраняват орехов шкаф, гардероб, библиотека, възглавница и книги. Продължава да се издирват останалите ве-

щи като бюрото, леглото и плетените столчета на Учителя, Антиминс и малък портрет на Христос.

Със свещено отношение към всичко, до което се е докосвал животът на Учителя, ние се обръщаме към тези, които могат да помогнат. Всички дейности за възстановяване на стаята и приемната на Учителя са съгласувани с Управителния съвет на Общество Бяло Братство. Всичко, каквото бъде тепърва открито, може да се предава за временно съхранение в апартамента на сестра Дора Иванова, а за всички въпроси и информация по въпроса може да се обръщате към сестра Павлина Даскалова на телефон (062) 2 49 25.

**Павлина Даскалова,
Велико Търново**

Изпълнена мисия

/ИЗ ПОДГОТВЯНА ЗА ПЕЧАТ КНИГА ЗА ВРЪЗКАТА МЕЖДУ БЯЛОТО БРАТСТВО И ООМОТО В ЯПОНИЯ/

Историята, която имам да разкажа, е една истинска световна, групова и лична драма, макар и да звучи като приказка. Тя обхваща период от няколко хиляди години и се развива на териториите на цяла Азия и Европа. Като във всяка приказка, между нейните персонажи се намират богове и богини; царе и принцеси, управници и поданици; Учители и ученици, съдии и потърпевши; пророци и разбира се – винаги лесно манипулирания беден народ...

Една особеност в тази приказка е, че тя обхваща не само забравеното минало, а и днешните тревожни дни и дори предреченото бъдеще. Друга особеност е, че освен традиционните богове, царе и беден народ, в нея участват и разказвачът, познати личности и дори самият читател.

Сега, като връщам спомените назад, виждам как участниците в една духовна мисия са дълго подготвяни за нея, без да имат представа за това.

Първото споменаване за тази Мисия стана на 12 юли 1969 г. в Градината в Айтос, където се честваше 105-годишнината от раждането на Петър Дънов.

Говорител бр. Петър Пампоров – известен есперантист. Той ходеше често на конгреси в чужбина, контактуваше с духовни общества и изнасяше доклади за България на духовни теми. Старият ни режим не го спираше, за да не видят есперантистите от цял свят, че в България има диктатура. Правеха често обиски в дома му и сега му бяха иззели книгите на Учителя, за когото казваше: „Намерих Учителя, който говори с власт, а не като книжниците и фарисеите - по интерес, защото им плащат.“

Когато се възмутих от неправдата и заявих, че в България не може да се работи духовно, той ми повтори урока, който е получил бр. Методи Константинов: „*Не критикувай, Методий! Ще останеш тук и ще пишеш книги!*“

„...На другия край на земята - в Страната на Изгряващото Слънце - ценят България и Учителя, защото имат учение като нашето. Сега тук няма условия за духовна работа, но ще дойде време - насието ще си

отиде и тогава вие ще възстановите връзката, която ние направихме. Тази работа чака вас!“

Тогава това странно име - Оомото се запечата завинаги в съзнанието ми.

12 г по-късно (1981г.), когато празнувахме нашата 1300 годишнина, японският император потвърди думите на Учителя, че България е много по-древна.

Нашето правителство предложи за място на Японското посолство градината, където е погребано тялото на Учителя. Япония отказа поради паралел със сакралния за тях гроб на основателя на Оомото.

На международни Есперантски форуми светеше като сигнална лампичка японското изкуство, представено чрез Оомото.

Музиката е изкуство, свалено от етерния свят, тя присъства в школите на Бялото Братство. В края на 80-те години молих моя позната американка, която специализираше в Япония, да ми донесе музика от японски храмове. Тя ме зарадва със записи на японски инструмент като обясни, че „това не е музика на официалните религии, а церемониал на едно духовно общество – Оомото“.

Тогава не съм предполагал, че 15 г. по-късно ще участвам в този духовен церемониал. Велики са Птищата Господни!

През 1993 г. – точно 24 години след поставяне на мисията, излезе „Новата Култура в ерата на Водолей – т. 3“ където успях да спомена за „Онисабуро Дегучи – водач на мощното духовно-изкуствоведско движение Оомото“. През същата година д-р Благовест Тошев е на есперантски конгрес в Япония, посещава и Оомото и изнася слово за България и Бялото Братство.

В 2000 г. мои приятели от Гърция направиха във Варна курс по Johrei. Това е метод за безконтактен масаж, при който извършителят отдава най-топли чувства и светли мисли на кандидата. Външно прилича на дълго благославяне, а всъщност е позитивно зареждане на аурата, известно ни от методите за лечение на Учителя. Когато говориха за основателя му Мейсу Сама, една мисъл изпъкна в мозъка ми:

- А той бил ли е в Оомото?

Безкрайно изненадани, гърците отговориха:

- Когато е бил много болен и никой не го е искал, е приет в Оомото. Там е сменил материалистичен с духовен мироглед... Но вие... откъде...?

- Отгоре – отговорих с благодарност.

През ноември 2004 от Калифорния ме поздравиха за последната ми книга („Големият заговор ... - 2“), в която описвам спасяването на евреите от Учителя.

- Знаете ли, че тя се превежда в Япония?

- И представа си нямам. И – от кого?

- Едно духовно общество. Чували ли сте за Оомото?

- Не само съм чувал – подскочих изненадан.

- Интересуват се от Бялото Братство, с което са имали някога връзка; от книгата Ви, в която разглеждате този период от езотерична гледна точка и от вашата личност.

- А Вие откъде знаете това чак в Калифорния?

- Аз имам бизнес с тях и ги представям. Те бяха тук при мен. Техните възрастен ръководител иска да посети България – страната на Учителя. Най-напред ще изпрати авангард, за да проучат условията. Ще дойдат за 27.X – денят, в който Учителят си е заминал. Бихте ли помогнали?

Като отговорих утвърдително, в главата ми зазвуча химн на струнен оркестър – оркестъра от 16 инструмента, който после чух при тях.

Гостите искаха да посетят един храм на Учителя, за да Му отдадат почит. Затова уговорих посещението им в Дома на Учителя в Айтос, откъдето бях получил Поръчението преди толкова години. Искях да посетим и Смолян, където точно на 27.X се представяше книга за живота на бр. Пампоров (нищо не е случайно). Музиканти от Пловдив, Шумен, Бургас бяха готови да помагат...

Времето блокира изпълнението на цялата замислена програма. Гостите бяха забавени във Виена и за България им остана само един ден (и две нощи). Затова не успяхме да посетим Смолян и сгъстихме край-

За всичко, което става, всеки един от хората е отговорен. Каквото и да направиш, ти засягаш целия организъм на природата. Учителя

но плана.

От летището ги заведохме директно на големия концерт, който Бялото Братство изнасяше в препълнена зала в „Славянска беседа“. Освен от музиката, те бяха възхитени от водещата като жрица Ина Дойнова, която свещенодействаше на сцената. В Оомото духовният водач е винаги жена.

После ги поведох към нощния влак за Айтос.

- Няма ли самолет?

- Ще бъдете сами в кабина I-ва класа; има чешма, легла едно над друго...

- Едно над друго! – избухнаха в смях. По-добре да се смеят, отколкото...

Смяха се и като влезнаха в купето, и като се отвори врата им при тръгване.

- Толкова ли ви е голяма страна, че цяла нощ ще пътуваме?

- Това не ви е Влакът-стрела! И тук пък е по-спокойно!

Чак в Япония разбрах какъв стрес са изживели горките... И защото, когато почуках в 5 ч., те бяха с костюми и вратовръзки и питаха „Ама вие наистина ли спяхте в този влак?“, което аз отдадох на особеностите на английския език.

Когато пък влакът спря на Айтос, не искаха да слизат – това не била гарата.

- Че откъде пък ще знаете! – възмутих се. – Няма друга гара! Побързайте!

Скочихме от високото стъпало в тъмното, като се спъвахме в камъните. Или влакът бе дълъг, или гарата – къса, че нашият вагон бе извън нея.

Когато после пътувах с японските влакове, разбрах ужаса, на кой-

то съм подложил гостите. Освен че се движат плавно и безшумно, вагоните им са комфортни и номерирани. На гарите им има стълбове с номера, срещу които застават съответните вагони. Пътниците чакат до тях според билетите им. Така няма опасност някой вагон да бъде извън гарата...

На гарата ни чакаше бате Андон с кола, разтревожен, че се бавим. Пред Салона, японците се събуха и г-н Токио Канакоги – Ген. Секретар на Комитета по р е л и г и и към Оомото – се облекче в ритуални одежди.

В 6 ч. (27.12.2004 – точно 60 г. от заминаването на Учителя) те влезнаха и коленичиха пред портрета на стената пред

развълнуваните погледи на братята и сестрите. Представих ги с кратка история на контактите между братствата от 1925 г. насам и завета на бр. Пампоров, който сега осъществявахме.

Изслушаха беседата и песните в медитация. Поднесоха приветствие от Страната на Изгряващото Слънце и от Оомото. Говориха за паралелната съдба на братствата, като често цитираха Учителя и техния учител Онисабуро Дегучи. Светозар Няголов им говори на Есперанто за срещите си с техния водач Хидемаро Дегучи. Размениха се подаръци...

После ги заведохме в Дома на Учителя в Айтоската градина, за да поднесат преклонение в Молитвената стая. Правихме тържествена закуска. Дойдоха и приятели от Бургас, които, по случай посещенията, са чели предния ден историята на Оомото от сп. „Житно зърно“ от 1925 г.

След задължителното за японците къпане в хотел в Айтос, потеглихме през Слънчев бряг за Варна. Вечерта представих гостите в храма на Бялото Братство, където след наряда те отново произнесоха слово за двете учения.

През цялото време от Айтос ни съпътстваше Павел Няголов със своята възшебна цигулка, така че не се наложи да търсим други музиканти.

После ги поканих в моя дом, където след обменената информация им поднесох книги за и от Учителя Беинса Дуно на английски език. Преводачът г-н Хироми Яно показа възбудено на г-н Канакоги снимката на Онисабуро Дегучи и текстовете за Оомото в голямата книга „The Master Peter Deunov“ на изд. „Кибя“. Токио изрази странно желание – да разгледа стаите ни. Мислех, че иска да види библиотеките ни, но Браян каза, че такъв оглед е извършен и при него в Калифорния, преди да го изберат за техен представител. Не разбрах точно какво гледа, но остана доволен. По едно време от спокойната му уста чухме възклицание. Последва бърз диалог между двамата и възбуден въпрос: „Откъде имаме японската поставка за плодове, която е техен свещен ритуален съд и може да се ползва само от Посветени в тяхното учение?“.

Галя обясни, че сме я получили при посвещението в Джорей. Покъсно прочетох в тяхната книга „Великият Онисабуро Дегучи“, че само един човек е получил право да разпространява свещените реликви на Оомото – Учителят по Джорей Мейсу Сама. От 5 години тази реликва е в дома ми, без да подозирам, че тя предопределя друга духовна връзка! Незнайни Пътища Господни...

После г-н Хироми Яно поиска да говорим отделно. Пита ме дали бих могъл да отдели време, за да изнася в Япония три лекции на английски език: за връзките между двете страни и учения; какво е казал Учителят Беинса Дуно за Оомото и за същността на Учението на Бялото Братство.

Помолих да ми даде време да мисля, тъй като работех върху „Корени и предтечи на Паневритмията“. След месец реших, че ще завърша Завета на бр. Пампоров, ако приема. След още 3 месеца се озовах в Страната на Изгрева.

Следват:
“Същността на Оомото“; „Общи корени“; „Учението на Бялото Братство“...

**Христо Магжаров,
Варна**

Такъв го искам

Един ден в Стара Загора при мен дойде старият старозагорски адвокат Иван Желязков Сливков и ме запита:

- Госпожо, Вие сте била последователка на Петър Дънов, вярно ли е?

- Да - отговорих аз.

Той каза:

- Аз го познавам добре, с него заедно бяхме студенти в Америка. Той беше много по-млад, но като българин, общувахме всеки ден.

Аз живо се заинтересувах от думите му:

- Моля Ви, г-н Желязков, разкажете ми нещо от неговата младост и какво е мнението Ви за него?

- Моето мнение - рече той - не е особено добро.

Изненадана, аз широко отворих очи и възбудено попитах:

- Но защо, моля Ви, кажете ми нещо по-определено за него - младежки грешки, поведение?

- Нищо подобно, госпожо. Той беше смирен, скромен, тих, силен в учението. Но ето защо аз не го харесвах: той беше красноречив, имаше дар слово и като почнеш да говори нещо, всичките студенти млъкваха и го слушаха с внимание и уважение, а знаете ли какво значеше такъв оратор преди шестдесет години в Америка? Това значи, че той можеше да стане не милионер, а милиардер, а той беше беден. Освен това той свиреше чудесно на цигулка, а знаете ли какво значеше в Америка преди шестдесет години това? Това значеше, че той можеше да стане един от най-богатите хора в Америка, а той свиреше без пари и беше беден. Често ние, студентите, групово излизаме на екскурзия и отивахме в просторните лесове. Студентите обичаха Дънов и когато сядахме на почивка, всички се групираха около него. Стихваха шегите и закачките и чакахме да го чуем. Той увлекателно говореше за красотата и необятността на вселената, за величието на Бога. „Погледнете звездното небе - казваше той, - каква премъдрост, каква хармония, каква велика разумност, погледнете тези поточета, тези цветенца около нас. Кой поддържа тази красота, тази любов?“ Слушахме в мълчание и сякаш забравяхме себе си, отнесени в един по-красив свят. Той говореше отлично английски.

Понякога неусетно се отделяше от нас и когато не се върнеше скоро, водени от любопитство, тръгнахме да го търсим. Често го намирахме отдалечен, седнал и вперил възхитени очи в простора или затворил очи и вгъбен в мисли, или често коленичил със скръстени за молитва ръце и така пренесен, че не ни усещаше, когато се приближава-

ме до него. Ако някой отиваше да го бутне, той трепваше и лицето му изразяваше чувство, като че ли се пробужда от красив сън.

Като адвокатът завърши разказа си, аз не можах да се сдържа и се разплаках. Той се зачуди и ме попита защо плача.

- Благодаря Ви, господин Желязков - казах през сълзи, - аз такъв го искам моя

Учител. Милионери и милиардери има много в света, но като него няма. Той е един и затова ние толкова го ценим и обичаме.

Адвокатът повдигна рамене в знак на недоумение, но се разделихме доволни. Образите на неговите спомени сториха нещо особено с нас...

*Мария Райчева,
Стара Загора*

СТРОГО ПОВЕРТЕЛНО!

СПРАВКА

По линия на Православно духовенство в страната съществуват следните религиозни секти: „Дъновисти“, „Устабашев“ и „Кръстниковци“. Съществува и друга „Баба Бона“, която се е отделила от бившата секта „Добрят самарянин“.

Като най-активна и добре организирана е сектата „Дъновисти“, която има молитвени домове в София, Сталин, Бургас, Айтос, Русе, Търново и др. В тези молитвени домове дъновистите се събират три пъти в седмицата и четат произведенията на основателя на сектата Дънов.

Коренно различен е съставът на членската маса, докато в другите секти има предимно прости хора, тук болшинството от членовете са бивши учители, музиканти, писатели, журналисти и други заемачи видни постове в монархо-фашисткия държавен апарат. Тази секта провежда активна религиозна дейност – устно и писмено. Водят агитация за привличане на нови членове, които произхождат от вражеска среда, репресирани от народната власт. Ръководителите в София и в провинцията са зле настроени спрямо народната власт и покровителствуват вражески елементи.

За разработване на горните секти се ползват в момента трима агента. Всеки агент е ръководен от няколко оперативни работника. Агент „Кирилов“ е ръководен от седем души, агент „Амикус“ е ръководен от пет души и агент „Ренген“ е ръководен от трима души. Освен горните агенти по сектите работели и агент „Морски“ и „Дряновски“, които поради религиозната им фанатизираност и не системно ръководство са се разконспирирали пред обектите.

Най-характерен е случая с агент „Дряновски“, член на сектата „Дъновисти“, който след вербовката отишъл при главния ръководител и му заявява, че органите на ДС са го карали да им донася за всичко което става в сектата. След известно време се разконспирирал и пред останалите членове на сектата.

Правен е опит да се вербува нова агентура сред дъновистите, но поради слаб компрометиращ материал и религиозната им фанатизираност не са се поддали на вербовка. Имало е случай, когато даден кандидат за вербовка след като подпише декларация за сътрудничество, отива лично при Министъра и му разказва за вербовката. Подобни случаи има и в останалите секти.

Линията на поведение на агентурата е била да се съгласяват с взиманите решения от ръководството на сектата, но не да дават предложения за организирането им. Такъв е случая с агент „Кирилов“, който не е правил никакви възражения по обсъждане на дадени въпроси и за всичко се е съгласявал.

Предателството сред агентурата работеща сред дъновистите се дължи на лошия подбор и проучаването на кандидатите за вербовка, какъвто е случая с „Дряновски“, „Морски“ и др.

1.V.1955 г.

Изготвил разузнавач:

София ДС

Подпис не се чете

Разсекретен архив на МВР

Празникът на Бялото Братство - Лондон

Намираме се в сърцето на Лондон, в библиотеката на аристократичния квартал Мейфеър, денят е 28 май 2005г. Малката група от последователи на Учението на Бялото Братство извърши огромна организационна работа в предишните месеци за да подготви този празник, посветен на българската духовност. По инициатива на Диди, Евгени, Владо, Обри в Лондон е създадена група „Pancerythmy society“. Петър Ганев, Симеон Симеонов, Хари Салман и аз- Светла Балтова сме поканени да представим Учението на Бейнса Дуно в трите му основни аспекта – Слово, Музика, Паневритмия.

В елегантната неголяма зала са събрани около 50-60 души – българи и англичани. Още с влизането си са обгърнати от звуците на паневритмията и атмосферата на чудесния филм на Мария Ташева, който се прожектира на голям екран. На фона на добре познатите ни рилски пейзажи се разказва на английски за смисъла и съдържанието на паневритмичните движения. Публиката може да види грандиозната гледка на празничната Паневритмия и детайли от упражненията.

Точно в обявеното време английският ни домакин Обри с много топли думи представя всеки един от нас четиримата. Обри е идвал няколко пъти на Рила и е дълбоко съпричастен на Учението на Бейнса Дуно.

Започва първата лекция – „Учението на Петър Дънов в контекста на съвременната духовност“. Хари Салман разказва непосредствено за първото си идване в България и първата си среща с учението. Постепенно извежда основните принципи на учението и прави обобщения относно неговата уникалност и значение за съвременната духовност. По лицата на англичаните се чете жив интерес, залата не помръдва. Нашите са с блеснали очи, в някои трептят сълзи. Сълзите се стичат по бузите, когато лекторът, който за втори път нарича българите „народа на Петър Дънов“, обобщава, че този народ има мисия за бъдещето на човечеството. След лекцията залата е възбудена. Английските приятели задават множество въпроси. Обри обявява почивка, иначе може да си останем само с тази лекция.

През почивката хората се насочват основно към книжния щанд на който приятелите са подредили кни-

ги с лекциите на Учителя на английски, касети и компактдискове.

Следва моята лекция „Паневритмия и здраве“ Изчерпателната информация от филма, част който видяхме, много ме улеснява и ми помага да се фокусирам само върху някои аспекти от въздействието на Паневритмията. Времето е малко, пък и на другия ден разговорът ще продължи на поляната след Паневритмията.

Започва концертът. Симеон и Петър започват заедно. Имам усещането, че в началото „опипват почвата“. Постепенно се забелязва как поруменяват дори лицата на английските гости. В очите на нашите – отново сълзи. Петьо свири соло „Българска рапсодия“ и „Марш на светлите сили“ Тук вече плачат заедно музикант и публика. Финалът идва със соловите изпълнения на Симеон, чийто глас трепти с окултна сила и завършва разбира се с „Духай ветре“. „За теб, българино“... Знаем колко пъти залата е ставала на крака при този финал. И тук не прави изключение.

И така, когато въодушевлението е на върха си, трябва да напуснем незабавно залата. Английска точност. Платено е точно до 14 часа. Организаторите са помислили и за това и канят публиката на пикник в близкия парк, където общуването може да продължи. Една възрастна англичанка ме пита: „Пикник – добре, но какво ще сложим на тревата.

Аз не съм взела нищо.“ Има какво да сложим. Българката не пропуска да покаже майсторството си в такъв случаи. Наредена е огромна трапеза с вегетариански специалитети. След 2 часа оставаме само българите и на никого не му се разотвива.

На следващата сутрин Паневритмията е в Ричмонд парк, където се играе вече 15 години. Паркът се намира на 1 час с кола от центъра на Лондон. Огромен е. Посреща ни една сърна. Преди паневртмията Петър Ганев разказва спомени за своя баща и показва комплекса от 21 упражнения.

Кръгът е чудесен и хармоничен, въпреки, че има доста нови хора, запалени след вчерашния ден. След Паневритмията отново сядаме на тревата. Разговори, спомени, пожелания за нови срещи. Ние с Хари ще пътуваме веднага за Холандия, останалите са поканени в дома на Милена и Митко. Музикантите ще гостуват още два дни на приятелите.

След двата слънчеви дни, на пристанището започват да удрят първите едри капки дъжд. Фериботът ме отдалечава от белите брегове на Белия остров – Албион. Дъждът е като из ведро. Виждам пред себе си лицата на Димитрина, Евгени, Влади, Милена, Митко ... вдъхновени и изпълнени с любов.

Бог с вас, приятели!

*Светла Балтова,
Пловдив*

ВЕЧЕ С УСЕЩАНЕ ЗА РИЛА...

ПОД СКАКАВИЦА

*Този циркус отдавна е вдлъбнат на Рила от мен - казах ху-у и от гласната у се получи фуния.
В нея слизат води или хора се качват да пият.
Но си мисля, че циркусът с друга цел е построен.
Твърде много прилича на ларинкс и всеки турист тук се чувства изпят или някак абстрактно изречен - просто чувства се смес от лъчи и от полъх смолист, както думата чувства се смисъл, с въздишка посечен.
Този циркус е толкова ярко постлан със цветя, че не смея да стъпя, защото ще ахнат от болка - и съгласната х колко багри ще смеси и колко прави стръкчете ще се покръстят... Добре, ще седя неподвижен. Но мисля, че циркусът има хастар, изтъкан от треви. Щом го дръпна отвесно нагоре, той ще стане на конус, над който звездите говорят, а отсам тревни корени търсят подземния чар.
И допускам, че нощем далечният звезден живот е възлязал по корени, пуснати в нашето теме от невидими дневни звезди, по невидимо време.
А пък циркусът просто е нашият смислен подход.*

Димитър Калев

На Учителя с любов

Песента ти – вечен зов.
Словото ти – благослов.
И за всичките чеда
и за вечните лета
си донесъл на земята
истината, красотата.
Доброта си дал на всеки
начертал си вси пътеки
в жива сила светлина
за души и за сърца
с мъдростта от вечността.
Път от свобода си дал
даром всеки миг си пял
във любов за вси души
слънце с вяра в мирни дни.
И от изгрев призори
си пробуждал всеки ти.
Да попеем братска песен
та живота лек, чудесен,
пролет, лято, зиме, есен
Да пребъдне в красота
с благодарност доброта
по земята и Всемира
Слънце с изгрева извира.
Тебе, Бог, Благодаря!

Тошко Мартинов Илиев,
Плевен

На Учителя

Капчица водица, бистър извор нов
пламъчето грее, Учителю – Любов.
Двете капки малки
чиста светлина
слънчев лъч огрява
слива във една.
Капчици сърдечни
капчици добри
чисти, дълговечни
пейте в мирни дни.
Бялото разстила
своите цветове,
чист кристал излива
син сърце зове.
Във ума любов и трепет
пъпка в розов цвят
Божия повеля
Вечен мир със знак
е да служим всинца
в братските води
и в дома Господен
до Амин с любов за дни.

ВИЦ НА БРОЯ

Свети Петър приема новите по-
даници на небето.

Пръв се натиска да влезе пропо-
ведникът. За негов ужас свети Пе-
тър дава път на шофьора, а пропев-
дникът обиден, пита свети Петър:

- Защо не приемеш мене първо
в рая, цял живот служих Богу?

- Защото, докато ти проповядва-
ше, енорияшите ти спяха, а когато
шофьорът караше автобуса, всич-
ки пътници се молеха Богу.

Снимка от личния архив на д-р Жеков

За новите книги излизащи от печат през юли

На 12 юли излиза от печат
„Учителя“ (15 лв. Братска цена),
„Молитви, формули, песни“
малък формат, твърди корици
(3 лв. Братска цена),

„Молитви, формули, прави-
ла, методи за работа“ голям
формат, меки корици, съставил
Нестор Илиев (3 лв. Братска
цена).

Новини за официалния интернет сайт на общество Бяло Братство

С радост искаме да ви съобщим, че след отчетно-изборното събрание през месец април се взе решение двата сайта, които досега официално представяха Общество Бяло Братство в интернет пространството (създаденият през 1997 г. beinsadouno.org и създаденият през 2003 г. bialobratstvo.org), да прелеят своите функции и така в световната мрежа да има само един консолидиран официален сайт. Това беше направено с цел да се улесни търсенето в Интернет при създаване на нови сайтове, имащи отношения към дейността на Учителя или когато други официални организации правят връзки към представителния сайт на Общество Бяло Братство. Сега този сайт може да бъде намерен на следните адреси:

beinsadouno.org, bialobratstvo.org, peterdeunov.com, esotericchristianity.com, divineteaching.com

Организация - Ивелина ЕЛМАЗОВА
Коректор и координатор: Кирилка РАДОЕВА
За контакти: 066/54298, 0888228720;

5300, Габрово, ул. „Прохлада“ 11
Предпечат: Евгени ИВАНОВ
e-mail: elmazova@mail.bg